

ĐỀ bài

Tả không khí bến
tàu, bến xe khi
em được bố mẹ
cho ra để tiễn
chị về quê.

Bài làm

Vậy là những ngày chị họ em được ở Hà Nội chơi đã hết. Hôm chị trở về nhà ở Lào Cai, em đã được mẹ cho phép đến bến xe Mĩ Đình tiễn chị. Đó là lần đầu tiên em được đến bến xe này. Cảnh bến xe đã để lại cho em nhiều ấn tượng.

Bến xe Mĩ Đình nằm bên đường Phạm Hùng, đó là nơi đi về của rất nhiều tuyến xe bus của Hà Nội, đặc biệt là những tuyến xe khách từ Hà Nội đi các tỉnh phía Bắc.

Từ trên cao nhìn xuống, bến xe Mĩ Đình thật nổi bật. Nhấp nhô quanh đó là những khu đô thị, những tòa nhà vài chục tầng, những ngôi nhà hai ba tầng... tất cả chen chúc nhau để có chỗ đứng. Riêng bến xe lại có một không gian thoáng rộng. Trừ tòa nhà là nơi làm việc của các cô bác cán bộ quản lý bến xe và là nơi chờ xe của khách thì phần còn lại của bến chỉ là nơi đậu của những chiếc xe ô tô. Bởi thế, giữa trùng trùng lớp lớp nhà cửa, cao ốc, bến xe giống như một lòng chảo rộng rãi thoáng đãng. Những chiếc ô tô lúc này trông giống y những chú bọ rùa. Mỗi chú một màu sắc thật vui mắt: màu xanh, màu đỏ, màu vàng... Chú thì đứng im; chú thì chậm chạp bò trên mặt sân, ra đến đường lại bất thần chạy ào đi. Những chiếc xe máy, những vị khách, những người chạy xe ôm thì nhỏ xíu, chẳng khách nào các chú kiến mất râu; chú chạy loăng quăng tìm bạn, chú đứng tần ngần nhìn mọi việc xung quanh... Cảnh tượng thật vui mắt!

Đến gần rồi vào hẳn bến xe mới thấy hết không khí nơi người đến, người đi này. Bến có hai cổng vì lượng xe, lượng khách khá nhiều. Từ xa nhìn lại, cổng bến xe bao giờ cũng đông đúc, tấp nập. Đó không phải do khách mà do những chú lái xe ôm, những hàng nước dựng tạm. Đứng ở cổng chính nhìn vào sân là tòa nhà quản lý rất lớn. Trên mái có một dòng chữ rất to màu đỏ: “Bến xe Mĩ Đình”. Bên trái là chốt bảo vệ cổng và dãy nhà gửi xe máy, xe đạp rất dài. Bên phải và đằng sau tòa nhà kia là phần sân đậu xe, không gian chiếm diện tích chủ yếu của bến. Từng hàng, từng hàng xe đứng sát nhau đến mức khoảng cách giữa chúng chỉ đủ để một người lớn đi qua được. Liên sau dãy nhà gửi xe là cổng thứ hai của bến. Toàn bộ bến xe được bao bọc bởi những vách tường bê tông thấp có nổi những thanh sắt cao lên.

Mỗi chiếc xe ở đây lại có một dáng vẻ. Những chiếc xe bus chạy trong Hà Nội thì lớn và đẹp hơn cả. Chúng được sơn đồng bộ màu đỏ – vàng – trắng, khá sạch sẽ, gọn gàng. Những chiếc xe khách chạy đường dài nhìn vắt vả hơn. Chúng nhỏ hơn xe bus, được sơn những màu khác nhau mà phần đa đã phôi pha chuyển sang sắc xám: xanh, đỏ, vàng, cam... Vì chạy đường xa, trải nhiều mưa nắng nên xe nào xe nấy còn vương những vết bùn đất bắn lên tận kính. Thân xe chỉ chít những số điện thoại, những lời mời chào, những điểm dừng của xe... Trên nóc xe còn được chăng thêm những thứ hàng khách gửi: những bao tải, thùng các tông...

Trong sân bao giờ cũng nhộn nhịp người đi lại. Người khoác đeo cặp, khoác ba lô... - đó là những anh chị học sinh, sinh viên chờ đi xe bus; người xách va li, vác bao tải, đeo ba lô to căng – đó là những người đang chuẩn bị về quê ở tỉnh xa hoặc vừa mới xuống Hà Nội. Gương mặt ai cũng lo lắng, căng thẳng thậm chí mệt mỏi vì tìm xe, vì lo cho chặng đường sắp tới. Giữa trưa hè, mồ hôi họ vã ra, nhỏ từng giọt xuống áo. Bến xe ồn ã những tiếng còi xe inh ỏi, mùi xăng xe, hơi nóng... không gian ngột ngạt vô cùng. Hễ có một chiếc xe khách nào vào bến, các chú chờ xe ôm lại chạy ào đến hỏi han, mời mọc mọi người đi xe. Và bất kì một người nào mang vác đồ đạc trên người cũng được rất nhiều chú “lơ xe” đi theo hỏi cặn kẽ: đi đâu? Tuyên Quang / Lào Cai / Thái Nguyên... không? Người được hỏi cứ lắc đầu quầy quậy ra chiều không tin tưởng. Vậy là ngoài tiếng còi xe, động cơ xe, ở đây còn rộn rạo, eo sèo những tiếng mời chào khách. Thỉnh thoảng, lại có tiếng loa của ban quản lí bến xe đọc tên các xe và tuyến đường, đồng thời nhắc nhở hành khách đề phòng kẻ gian trộm cắp hành lí, tiền bạc...

Rời bến xe Mĩ Đình, em thầm mong những chuyến đi về của hành khách hàng ngày được thượng lộ bình an.